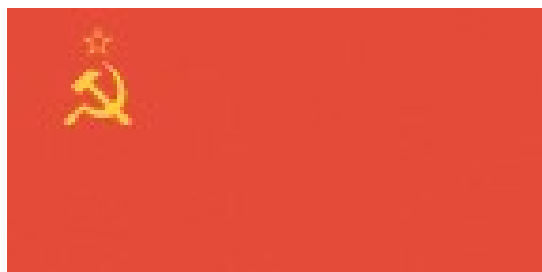

6. O vojenských praporech Ruska (dodatek k původnímu textu knihy)

Vojenské prapory každé armády světa jsou vytvořeny vždy na základě státní vlajky dané země. Klasickým příkladem je prapor vítězství SSSR ve Velké vlastenecké válce, bojový útočný prapor vojenské jednotky – 150. Idritské střelecké divize, nositele řádu Kutuzova II. stupně.

Vlajka SSSR

*Bojový útočný prapor
150. Idritské střelecké divize,
nositele řádu Kutuzova II. stupně*

V září 1941, v době Velké vlastenecké války, se zrodila Sovětská garda (*Советская Гвардия*). Jednalo se o vojenské jednotky, kterým bylo za jejich mimořádné hrdinství a statečnost v boji proti německé fašistické agresi uděleno čestné označení *gardová*. Pro gardové jednotky byl vytvořen zvláštní prapor.

Bojový gardový prapor 4. gardového kubáňského kozáckého jízdního sboru, nositele Leninova řádu, řádu Rudého praporu a řádů Suvorova 2. třídy a Kutuzova 2. třídy. Přidělen byl kozáckému jízdnímu sboru u příležitosti jeho přeformování se na gardový sbor rozkazem Lidového komisaře obrany SSSR I. V. Stalina ze dne 27. srpna 1942. Směrnicí hlavního štábu vrchního velitelství ze dne 20. listopadu 1942 byly na osnově 4. gardového sboru kozácké jízdy založeny 4. gardový kubáňský kozácký sbor a 5. gardový sbor donské kozácké jízdy, prapor však zůstal 4. gardovému sboru. Proto na gardovém praporu 4. gardového kubáňského kozáckého jízdního sboru slovo „kubáňský“ chybí.

Prapor vzoru 1941. V kantonu lícové strany praporu je vyobrazena rudá pěticípá hvězda se zkříženým srpem a kládívem (podobně jako na kokardách čepic vojáků a velitelů Rudé armády), vpravo od hvězdy ve volné části praporu je nápis „SMRT NĚMECKÝM OKUPANTŮM“.

V dolní části stojí zleva doprava přes celou délku plátna nápis „4. GARDOVÝ KOZÁCKÝ JÍZDNÍ SBOR“.

Na rubové straně vlajky je uprostřed vyobrazena tvář V. I. Lenina, první hlavy sovětského státu. Nad ní je do půlkruhu vyveden nápis „ZA NAŠI SOVĚTSKOU VLAST“, dole je nápis „СССР“

Vzhled lícové strany gardového praporu doznal v roce 1942 nepatrných změn, ale nepostradatelné státní symboly na praporu zůstaly.

Prapor 1. gardového sboru, používaný od 2. října 1941 – prapor vzoru 1943.

Lícovou stranu praporu zdobí uprostřed znak gardy, nad kterým je do půlkruhu vyveden nápis „SMRT NĚMECKÝM OKUPANTŮM“, pod znakem je název vojenské jednotky „1. GARDOVÝ SBOR“.

Uprostřed rubové strany praporu je hlava V. I. Lenina z profilu, nad níž je do půlkruhu nápis „ZA NAŠI SOVĚTSKOU VLAST“ a dole nápis „SSSR“

Vševojskové prapory měly odlišný design, zavedený v roce 1942. Dobře je to vidět na příkladu praporů 8. gardové vševojskové armády, nositele Leninova řádu. Vzhled gardového praporu armády se od gardového praporu sboru liší – s výjimkou žerdové části je prapor na obou stranách po obvodu zdoben ornamentem a nápis *Garda* uprostřed je obklopen dubovými listy.

Lícová strana praporu 8. gardové vševojskové armády, nositele Leninova řádu – prapor vzoru 1943

Rubová strana praporu 8. gardové vševojskové armády, nositele Leninova řádu – prapor vzoru 1943

V lednu 1965 obdržela 8. gardová vševojsková armáda, nositel Leninova řádu, vševojskový prapor vzoru 1942.¹⁴⁹ Uprostřed lícové strany praporu byla velká vínová pěticípá paprskovitá hvězda s další menší hvězdou ve svém středu. Pod hvězdou byl přes celou délku praporu nápis *8. gardová vševojsková armáda, nositel Leninova řádu*. Na rubové straně uprostřed měl prapor zkřížený srp s kladivem a nápisy *ZA NAŠI SOVĚTSKOU* nahoře a *VLAST* dole.¹⁵⁰

Prapor 8. gardové vševojskové armády, nositele Leninova řádu, od roku 1965. Vševojskový prapor vzoru 1942

¹⁴⁹ Statut byl podepsán 21. ledna 1965.

¹⁵⁰ Na praporu byl připevněn Leninův řád, kterým byla jednotka vyznamenána v roce 1968.

Stejně vševojskové prapory pak používaly všechny negardové vojenské jednotky.

Prapor 2. Omské pěchotní školy

Za vlády cara (14. [24.] července 1645 – 29. ledna [8. února] 1676) Alexeje Michajloviče (9. [19.] března 1629 – 29. ledna [8. února] 1676), druhého cara dynastie Romanovců a otce posledního cara vší Rusi (od 27. dubna [7. května] 1682) a prvního ruského cara (od 22. října [2. listopadu] 1721) Petra I. (30. května [09. června] 1672 – 28. ledna [8. února] 1725) se státní vlajkou Ruska stala údajně trikolóra. Proto měly být za vlády cara Alexeje Michajloviče Tisaje vyměněny i prapory vojenských jednotek ruské armády, k čemuž však nedošlo. Stalo se ale něco jiného.

Budoucí ruský car Petr I. velice brzy projevil zájem o vojenské záležitosti, a proto byla bezprostředně po jeho nástupu na trůn (v roce 1683) vytvořena *potěšná*¹⁵¹ vojska, z nichž pak v roce 1690

---

¹⁵¹ Název pochází ze slova *potěcha* (потеха), což v ruštině znamená:

- 1) zábava, činnost proti nudě, hra, obveselení, žert;
- 2) obecné označení pro hračku.

Nově vytvořená vojska dostala označení *potěšná* proto, že na rozdíl od ostatních vojenských jednotek ruské armády neměla konkrétní služební úkol, ale byla určena ke službě u dvora jako nástroj, jehož prostřednictvím mladý car studoval vojenství a především pak vojenskou vědu evropských zemí.

vznikl Preobraženský¹⁵² a v roce 1691 Semjonovský¹⁵³ pluk. V roce 1700 byly pluky přeformovány na carské gardové a byly jim přiděleny plukovní prapory, které byly v plném souladu se státními symboly.¹⁵⁴

---

¹⁵² Pluk byl pojmenován podle vesnice Preobraženskoje, v níž (respektive v jednom z hájů poblíž obce) v roce 1685 cizinec F. F. Timmerman postavil *potěšné* městečko – pevnost *Presburg*. *Potěšná* vojska ji brala útokem a manévrovala oběma směry.

Preobraženskoje je někdejší dvorská vesnice východně od Moskvy na břehu řeky Jazy, letní sídlo a rezidence cara Alexeje Michajloviče, připojená k Moskvě v roce 1864.

¹⁵³ Pluk byl pojmenován podle vesnice Semjonovskoje (Semjonovský *potěšný* dvorec), ve které *potěšné* vojsko vzniklo a kde se v roce 1687 přeměnilo na pluk.

Semjonovskoje byla vesnice na moskevském východním předměstí, dnes je součástí Moskvy. Nacházela se na území dnešních Sokolníků.

¹⁵⁴ Prapory se vyráběly ve dvou provedeních – všední prapor pro každodenní použití, při němž mohlo dojít k jeho poškození nebo zničení, a nedělní prapor určený pro použití při slavnostních příležitostech – proto si nedělní prapor zachovával svůj pestrý vzhled. Nedělní prapor navíc umožňoval zachování vojenské jednotky v případech, kdyby byl všední prapor vojenské jednotky ztracen za takových okolností, které vojenskou jednotku nijak neznevažovaly.

Každý pluk měl nárok na několik praporů – hlavní plukovní prapor a prapory pro jednotlivé jednotky, vyhotovené v různých barvách. Hlavní plukovní prapor byl bílý a prapory rot byly vyhotoveny v jiných barvách. Tak například v roce 1726 obdržel čestný gardový Preobraženský pluk nové prapory, z nichž hlavní plukovní prapor byl bílý a 15 rotních praporů bylo černých. V roce 1742 byly čestnému gardovému Preobraženskému pluku namísto původních praporů přiděleny 1 bílý a 7 oranžových praporů.

*Prapor Preobraženského pluku
vzoru 1700*

*Prapor Semjonovského pluku
vzoru 1701¹⁵⁵*

Z uvedených ilustrací je patrné, že trikolóra na praporech chybí, ale oba prapory jsou navrženy ve stejném stylu – světlé (bílý) pole s dvouhlavou orlicí uprostřed praporu.

---

¹⁵⁵ Během neúspěšného tažení ruské armády na Narvu (září až prosinec 1700) ztratil Semjonovský pluk 3 ze 16 praporů, a to včetně plukovní standarty z roku 1700. S ohledem na mimořádné hrdinství pluku během tažení a také vzhledem k tomu, že ruská armáda byla poražena především díky zradě zahraničních důstojníků sloužících v ruské armádě, a protože se ztratil všední prapor, ale nedělní prapor byl uložen v Moskvě, bylo rozhodnuto pluk nerozpustit a dát mu prapor nový, který se od praporu vzoru 1700 lišil jen v malých detailech. Ztracený plukovní prapor, který se nakonec dostal do rukou Švédů, je nyní uložen v Armádním muzeu ve Stockholmu.

*Plukovní všední prapor Semjonovského pluku z roku 1700
(Armádní muzeum, Stockholm, Švédsko)*

Postupem času se měnilo jak barevné provedení praporů, tak skladba vyobrazených prvků, ale koncepce s dvouhlavou orlicí jakožto největším prvkem plátna zůstala zachována.

V letech 1731–1732 dostaly všechny gardové pluky jednotný prapor, který se lišil pouze barvou lemování se vzory. Preobraženský pluk měl lemování červené, Semjonovský – modré a Izmailovský pluk¹⁵⁶ – zelené.

---

¹⁵⁶ Carský gardový Izmajlovský pluk vznikl 22. září [3. října] 1730 v Moskvě. Založila ho carevna (15. [26.] února 1730 – 17. [28.] října 1740) Anna Ivanovna (28. ledna [07. února] 1693 – 17. [28.] října 1740). Svě jméno získal podle carevna oblíbeného letního sídla ve vesnici Izmajlovo (dnes území Moskvy), které od pradávna patřilo rodině Romanovců. Byl to třetí nejstarší (po Preobraženském a Semjonovském pluku) pěší pluk ruské gardy.

Nahoře – prapor kadetského sboru
vzoru 1732;
dole – prapor granátnické roty¹⁵⁷
vzoru 1741

Nahoře – prapor Preobraženského
pluku carské gardy
vzoru 1742 – bílý;
dole – prapor Preobraženského
pluku carské gardy
vzoru 1742 – barevný

¹⁵⁷ Leib compagnie (17. – 31. prosince 1741 [28. prosince 1741 – 11. ledna 1742] – 21. března [1. dubna] 1762, z německého Leib – tělo a francouzského compagnie – rota) – granátnická rota (300 granátníků a 64 zarotných šarží, celkem 364 mužů) carské gardy Preobraženského pluku a skupina šlechticů blízkých dvoru, pod osobním vedením dcery Petra Velikého Alžběty, jejichž silami byl 25. listopadu [06. prosince] 1741 proveden palácový převrat v Ruském impériu a na trůn byla uvedena carevna Alžběta Petrovna. Oficiálně byla carská garda založena výnosem carevny Alžběty Petrovny z 31. prosince 1741 [11. ledna 1742].

*Nahoře – prapor Semjonovského pluku carské gardy vzoru 1742 – bílý;
dole – prapor Semjonovského pluku carské gardy vzoru 1742 – barevný*

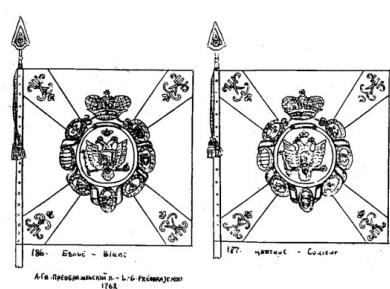
*Nahoře – prapor Izmajlovského pluku carské gardy vzoru 1742 – bílý;
dole – prapor Izmajlovského pluku carské gardy vzoru 1742 – barevný*

Krátce potom, co v Rusku na trůn nastoupil (25. prosince 1761 [5. ledna 1762] – 28. června [9. července] 1762) car Petr III. (rodným jménem Karl Peter Ulrich, německy plným jménem Karl Peter Ulrich von Schleswig-Holstein-Gottorf; 10. [21.] února 1728 – 6. [17.] července 1762), náhodný Němec na ruském trůnu, byl 19. února 1762 schválen návrh plukovních praporů v odlišném pojetí co do umístění a velikosti prvků na praporu. Hlavní prostor plátna praporu nově zaujímal rozšiřující se kříž, v jehož středu

(respektive ve středu plátna) v oranžovém kruhu byla dvouhlavá orlice obklopená holštýnskými erby. Hlavní plukovní prapor měl kříž (plátno) bílé barvy, barevné prapory měly kříž (plátno) v ostatních barvách. Rohy (paprsky, které na plátně vytváří kříž) měly barvu podle pluku: Preobraženský pluk – červenou, Semjonovský – modrou, Izmajlovský – zelenou. V rozích plátna (v paprscích křížů) byly zlaté carské monogramy Petra III.¹⁵⁸, žerdčový okraj byl žlutý. Hroty plukovních praporů a praporů rot byly různorodé, tvarem odvozené od trojúhelníku.

V roce 1763 obdržely gardové pluky po jednom bílém praporu a několika černých se zlatými třásněmi (Preobraženský – 16, Semjonovský – 13).

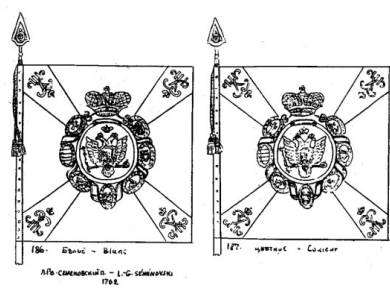
Prapor Preobraženského pluku

Bílý

Barevný

Prapor Semjonovského pluku

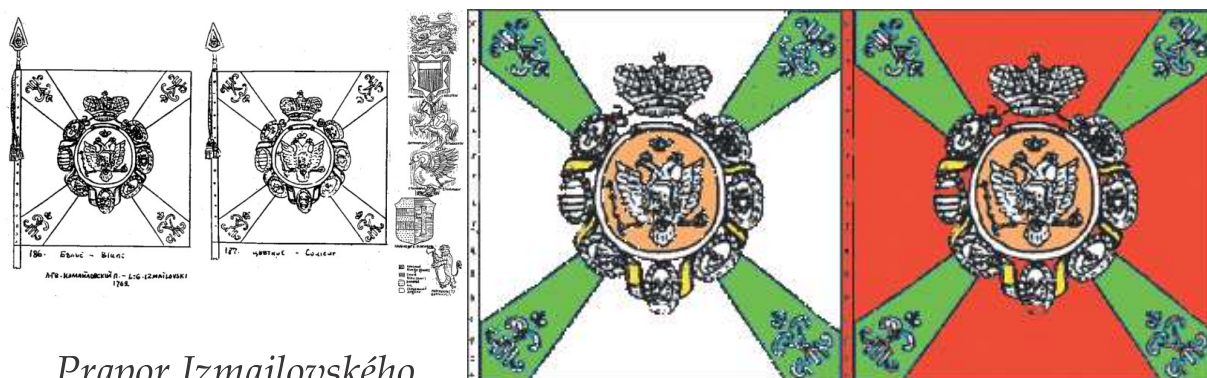

Bílý

Barevný

¹⁵⁸ Po palácovém převratu 29. června [9. července] 1762, v jehož důsledku byl svržen Petr III. a na trůn Ruského impéria nastoupila Kateřina II., byly monogramy na praporech zaktualizovány (byl vydán příkaz ke změně monogramů).

Prapor Izmajlovského pluku

Білы

Баревы

Později se vzhled praporů měnil. V prosinci 1796 pluky obdržely nové prapory pro roty. Ty se lišily především v tom, že namísto dvouhlavého orla byla nyní uprostřed kříže vyobrazena carská vlajka, nad níž byla na stříbrné stuze zlatem vyvedená hesla *S tímto praporem zvítězíš*, na rubové straně pak *Ne nám, ne nám, ale Tvému jménu*. V rozích pláten byly zlaté koruny a po obvodu kolem dokola vavřínové ratolesti. První rota obdržela prapor s bílým křížem (plátnem), ostatní roty pluku se žlutým.

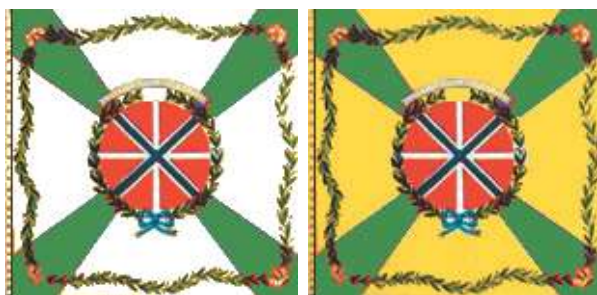
*Prapor první roty
Preobraženského
pluku*

*Prapor
ostatních rot
Preobraženského
pluku*

*Prapor první roty
Semjonovského
pluku*

*Prapor
ostatních rot
Semjonovského
pluku*

*Prapor první roty
Izmajlovského
pluku*

*Prapor ostatních
rot Izmajlovského
pluku*

Dne 2. [13.] ledna 1798 byly batalionům pluků carské gardy slavnostně předány nové prapory – každý carský batalion obdržel 1 bílý a 4 barevné prapory. Uprostřed v medailonu je dvouhlavý orel, nad orlem je stuha s nápisem *S tímto praporem zvítězíš* (na druhé straně *Ne nám, ne nám, ale Tvému jménu*), v rozích jsou zlaté koruny.

22. listopadu [3.] prosince 1798 byl ruský car (6. [17.] listopadu 1796 – 12. [24.] března 1801) Pavel I. (20. září [1.] října 1754 – 11. [23.] nebo 12. [24.] března 1801) zvolen velmistrem Maltézského řádu, v souvislosti s čímž byla k jeho carskému titulu připojena slova *...a velmistr řádu sv. Jana Jeruzalémského*. To, že se Pavel I. stal velmistrem Maltézského řádu, se stalo základem pro změnu ruských státních symbolů, v důsledku čehož se na ruském státním znaku objevil obraz maltézského kříže.

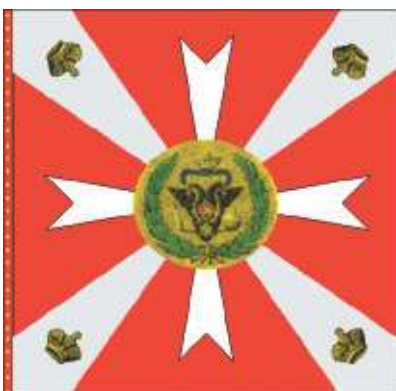
Znak Ruského impéria v době vlády Pavla I.

Změny státních symbolů si vyžádaly i změnu vojenských praporů.

17. [28.] prosince 1798 byly na všechny prapory carské gardy (na prapory z roku 1796 s carskou vlajkou uprostřed i na prapory z roku 1798 s orlicí) našity bílé kříže Maltézského řádu.

Prapor 1. carského batalionu Preobraženského pluku carské gardy z ledna 1798 s našitým maltézským křížem

Prapor carského batalionu Preobraženského pluku carské gardy z ledna 1798 s našitým maltézským křížem

Prapor rot Preobraženského pluku carské gardy z prosince 1796 s našitým maltézským křížem

*Prapor 1. carského
batalionu
Semjonovského pluku
carské gardy z ledna
1798 s našitým
maltézským křížem*

*Prapor carského
batalionu
Semjonovského pluku
carské gardy z ledna
1798 s našitým
maltézským křížem*

*Prapor rot
Semjonovského
pluku carské gardy
z prosince 1796
s našitým maltézským
křížem*

*Prapor 1. carského
batalionu
Izmajlovského pluku
carské gardy z ledna
1798 s našitým
maltézským křížem*

*Prapor carského
batalionu
Izmajlovského pluku
carské gardy z ledna
1798 s našitým
maltézským křížem*

*Prapor rot
Izmajlovského pluku
carské gardy
z prosince 1796
s našitým maltézským
křížem*

Ale již 6. [17.] ledna 1799 se podoba praporů vojenských jednotek opět změnila. Nyní byl uprostřed praporu dvouhlavý orl v oranžovém medailonu a v rozích monogramy s nápisem *Milost*.

*Prapor
carské gardy
Preobraženského
pluku
vzoru 1799*

*Prapor
carské gardy
Preobraženského
pluku
vzoru 1799 –
barevný*

*Prapor
carské gardy
Semjonovského
pluku
vzoru 1799*

*Prapor
carské gardy
Semjonovského
pluku
vzoru 1799 –
barevný*

*Prapor
carské gardy
Izmajlovského
pluku
vzoru 1799*

*Prapor
carské gardy
Izmajlovského
pluku
vzoru 1799 –
barevný*

V roce 1800 byly opět zavedeny nové prapory, všechny tři gardové pluky (Preobraženský, Semjonovský a Izmailovský) dostaly stejné. Bílý prapor – široký bílý kříž a červenobílé rohy s monogramy Pavla I. pod dvěma korunami (ruskou carskou a maltézskou). Barevné prapory – červený kříž překrytý tenčím bílým křížem, rohy bílé. Uprostřed plátna v oranžovém medailonu byl dvouhlavý orel s perutěmi a blesky, doplněný o modré stuhy s nápisy *Бůh*

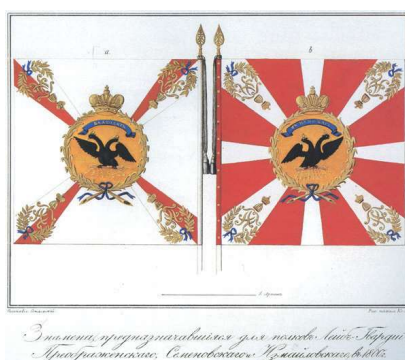

Státní symboly a státní suverenita

---

s *námi* na lícové straně a *Milost* na rubu. Dvouhlavý orel také získal poněkud šikmý vzhled. Prapory gardových pluků se lišily pouze barvou žerdi:

- bílý prapor Preobraženského pluku měl žerď barvy kávy, barevné prapory měly žerdi světle žluté (bledé);
- všechny prapory Semjonovského pluku měly žerď černé barvy;
- všechny prapory Izmajlovského pluku měly žerď bílou.

*Bílý prapor carských gardových pluků
(Preobraženského, Semjonovského
a Izmajlovského)
vzoru 1800*

*Barevný prapor carských gardových pluků
(Preobraženského, Semjonovského
a Izmajlovského)
vzoru 1800*

Dne 26. srpna [07. září] 1813 byly gardovým plukům přiděleny (ale nepředány) prapory svatého Jiří:

- Preobraženskému pluku carské gardy 1 prapor s bílým křížem a bílými rohy a 5 praporů se žlutým křížem a červenými rohy, s nápisy *Milost* nad monogramy a *Za projevené hrdinství v bitvě 17. srpna 1813 u Teplic* po obvodu;

- Semjonovskému pluku carské gardy 1 prapor s bílým křížem a bílými rohy a 5 praporů se žlutým křížem a světle modrými rohy, s nápisy *Milost* nad monogramy a *Za projevené hrdinství v bitvě 17. srpna 1813 u Teplic* po obvodu.

Již dříve, 13. [25.] dubna 1813, byly Izmajlovskému pluku carské gardy přiděleny (ale nepředány) prapory svatého Jiří (2 prapory na batalion): 1 s bílým křížem a bílými rohy a 5 praporů se žlutým křížem a bílými rohy, s nápisy *Milost nad monogramy a Za zásluhy o porážku a vyhnání nepřítele za hranice Ruska v roce 1812* po obvodu.

Dne 24. prosince 1813 [5. ledna 1814] obdržely gardové pluky nové prapory svatého Jiří (pouze barevné). V tomto případě šlo o prapory nového vzoru, na kterých byl vyobrazen dvouhlavý orel se spuštěnými křídly, moskevským štítem na prsou, věncem, pochodní, perutěmi a blesky v tlapách. Je příznačné, že nebyly přidělovány bílé prapory. Všechny pluky obdržely prapory se žlutými kříži:

- Preobraženský pluk měl prapor s červeno-bílými rohy a nápisem *Za projevenou statečnost v bitvě 17. srpna 1813 u Chlumce* po obvodu plátna;
- prapor Semjonovského pluku měl bílo-světlemodré rohy a po obvodu plátna nápis *Za projevenou statečnost v bitvě 17. srpna 1813 u Chlumce*;
- u praporu Izmajlovského pluku pak byly rohy bílé a po obvodu plátna byl vyveden nápis *Za zásluhy o porážku a vyhnání nepřítele za hranice Ruska v roce 1812*.

*Svatojiřský prapor
carské gardy
Preobraženského
pluku vzoru 1813*

*Svatojiřský prapor
carské gardy
Semjonovského pluku
vzoru 1813*

*Svatojiřský prapor
carské gardy
Izmajlovského pluku
vzoru 1813*

Dne 27. května [08. června] 1883 byly carské gardě Preobraženského a Semjonovského pluku propůjčeny jubilejní Svatojiřské prapory vzoru 1883.

Plátno a lem praporu Preobraženského pluku jsou šarlatové (plukovní barva), výšivky zlaté. Uprostřed lícové strany praporu je ikona *Převtělení Páně* a po obvodu nápis *Za hrdinské činy v bitvě 17. srpna 1813 u Chlumce*. Na rubové straně praporu je nápis s letopočty výročí 1683–1700–1850–1883, nad ním monogram Alexandra III. – *A III*. Prapor má namísto hrotu pravoslavný kříž, pod nímž je připevněna stuha svatého Ondřeje. Carská garda Preobraženského pluku takové prapory obdržela pro každý ze 4 batalionů, ale později přišel rozkaz jako plukovní používat pouze prapor 1. batalionu. Ostatní 3 prapory byly ponechány u pluku jako regálie.

*Lícová strana jubilejního praporu
svatého Jiří
carské gardy Preobraženského
pluku vzoru 1883*

*Rubová strana jubilejního
praporu svatého Jiří
carské gardy Preobraženského
pluku vzoru 1883*

Plátno praporu Semjonovského pluku je světlemodré (plukovní barva), okraje šarlatové a výšivky zlaté. Na lícové straně praporu je obraz – plukovní ikona *Uvedení do chrámu Matky Boží*, po obvodu nápis *Za hrdinské činy v bitvě 17. srpna 1813 u Chlumce*. Na rubové straně praporu je vyšitý nápis s letopočty výročí 1683–1700–1850–1883, nad ním je monogram Alexandra III. – *A III*. Na vrcholu žerdi má prapor pravoslavný kříž. Stejně jako u Preobraženského pluku byly prapory předávány batalionům a každý prapor měl jubilejní stuhu svatého Ondřeje. Plukovním praporem byl pouze prapor 1. batalionu, ostatní 3 prapory byly ponechány u pluku jako regálie.

*Rubová a lícová strana jubilejního praporu svatého Jiří
carské gardy Semjonovského pluku vzoru 1883*

Tyto a jim podobné prapory používaly ruské vojenské jednotky až do roku 1917, kdy se v důsledku Velké říjnové socialistické revoluce státní vlajkou Ruska opět stala původní ruská rudá vlajka.

Z tohoto krátkého, ale poměrně podrobného přehledu praporů ruské armády je jasně patrné, že v období, kdy státní vlajkou byla údajně bílo-modro-červená trikolóra, se její přítomnost jakožto státní vlajky na praporech vojenských jednotek nijak neprojevila. Pokud by ale bílo-modro-červená trikolóra skutečně byla státní vlajkou, byly by prapory vojenských jednotek vytvořeny právě na jejím základě.

Prapory vojenských jednotek v Rusku byly během celých 300 let vlády dynastie Romanovců vytvářeny na základě skutečného státního symbolu – carské standarty – žlutého plátna s černým dvouhlavým orlem uprostřed. Tyto symboly jsou plně zastoupeny na praporech ruské armády z období 1700–1917.

*Carská standartta
1799–1830*

*Carská standartta
1830–1917*

*Prapor carské gardy
Preobraženského
pluku
vzoru 1742*

Značná část praporů vojenských jednotek ruské carské armády měla navíc červenou barvu¹⁵⁹, což přímo odkazuje na to, že původní ruskou státní vlajkou byla rudá vlajka.

Ruské vojenské prapory jsou tak jasným a nezpochybnitelným důkazem nepravdivosti všech tvrzení, že státní vlajkou Ruska za vlády dynastie Romanovců byla bílo-modro-červená trikolóra.

Vnitřní prediktor SSSR
9. května 2023

---

¹⁵⁹ Vojenských praporů červené barvy je velmi mnoho. Pokud k nim připočteme další prapory, které mají červený základ a na kterých červená barva dominuje, budou červené prapory vůči praporům ostatních barev v drtivé většině. Navíc na žádném z praporů ruské carské armády za celých 300 let vlády dynastie Romanovců nenajdeme ani náznak nějaké bílo-modro-červené trikolóry.

Dosud jsme vydali:

O světě křivých zrcadel 1

Valerij Viktorovič Pjakin

Kniha O světě křivých zrcadel je sborníkem vybraných starších analytických prací Valerije Viktoroviče Pjakina. Svou skladbou a uspořádáním seznamuje čtenáře s poststalinickým vývojem sovětské společnosti, která ještě po desetiletí dokázala pokračovat v nastartovaném rozvoji hospodářství a obrany státu, ovšem v oblasti ideologie se dopustila osudových přehmatů. V úvodní kapitole s výmluvným podtitulem *Jak ve skutečnosti probíhala studená válka* autor analýzou nepřímých důkazů ukazuje, jak snadno si můžeme konceptuální nevzdělanost zaměnit za neobornost,

neprozíravost, obchodnickou neschopnost i za vlastizradu a že tento přehmat zákonitě a pokaždé vede k porážce a zotročení poraženého. Vedle ilustrativních příkladů z průmyslu a zemědělství věnuje Valerij Viktorovič zvláštní pozornost kosmonautice, soupeření Západu a Východu ve vesmíru a zejména v dobývání Měsíce, které činí čtení obzvláště zajímavým. V dalších kapitolách věnovaných (národní) Centrální bance, Ústavě a ruské účasti ve WTO analyzuje *nevinné* formulace v zákonech a jejich tragické dopady na společnost.

ISBN: 978-80-907351-1-8

O světě křivých zrcadel 2

Valerij Viktorovič Pjakin

Druhý díl knižního seriálu Valerije Viktoroviče Pjagina O světě křivých zrcadel se věnuje problematice státu. Podrobně vysvětluje, co to vlastně je stát. Jakými vlastnostmi musí disponovat stát a jeho obyvatelstvo, aby bylo možno zajistit jeho vznik a udržitelný provoz. Jak je stát řízen. A jak to, že jedny státy vystupují v roli subjektů mezinárodního práva, zatímco jiné jsou jen zeměpisnými prostory, objekty soupeření řídicích systémů nadnárodní úrovně. Jak si státy zajišťují vlastní zdrojovou stabilitu a jakým způsobem je třeba vnímat účastníky protistátních demonstrací. V knize naleznete

kapitoly popisující stát jako systém pro přežití národa, výklad pojmů suverenity, státy historické a konstruované. Zvláštní články jsou věnovány Kubě, Maďarsku, Jemenu, Československu, Číně a vnějšimu řízení Ruska.

ISBN: 978-80-907351-2-5

O světě křivých zrcadel 3

Valerij Viktorovič Pjakin

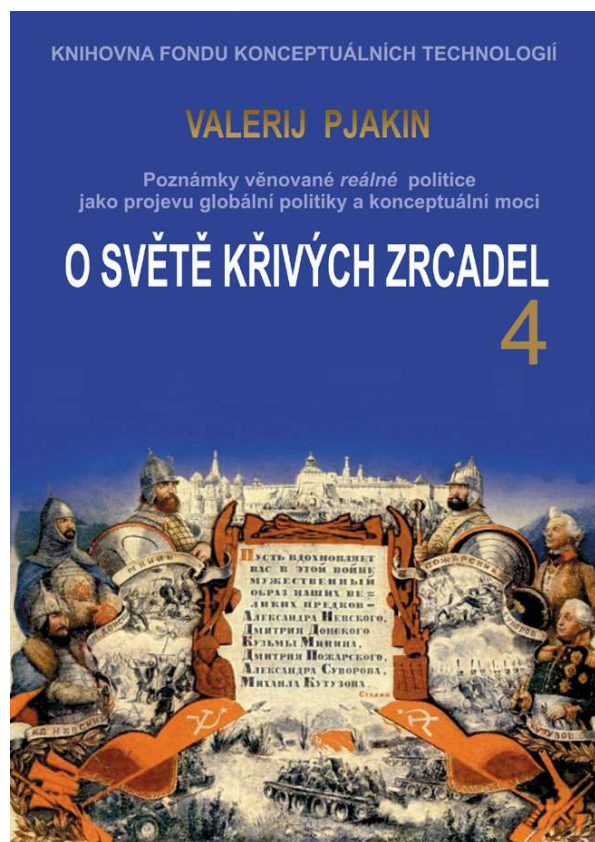
Třetí díl knižního seriálu Valerije Viktoroviče Pjagina O světě křivých zrcadel se věnuje problematice války. Veškeré dějiny současné globální civilizace jsou plny válek, přičemž válka je obvykle vnímána jako střet nepřátelských armád na bojišti. To je horká válka. Jenže válka není jen střet armád na bitevních polích, ale také cokoli jiného, co umožňuje porazit protivníka a donutit ho podrobit se vůli vítěze, a tím pádem při dobývání státu dosáhnout stejných cílů, jaké jsou vytyčovány v případě válečného vpádu, jenže už bez přímého nasazení armády. Co je to válka? Co je to hybridní válka?

Čím se liší spravedlivé a osvobozené války od jiných druhů válek? Odpovědi na tyto i mnohé další otázky naleznete v této knize.

ISBN: 978-80-907351-6-3

O světě křivých zrcadel 4

Valerij Viktorovič Pjakin

Čtvrtý díl knižního seriálu Valerije Viktoroviče Pjagina O světě křivých zrcadel se věnuje problematice bolševismu.

Ruský bolševismus zůstává unikátním historickým jevem, který dodnes vyvolává spoustu otázek: Co je to bolševismus? Čím se liší bolševici a komunisté? Jak bolševici vybudovali sovětský stát v podmínkách světové války 20. století? Proč carské Rusko první etapu světové války – první světovou válku – prohrálo, zatímco SSSR pod vedením bolševiků vyhrál její druhou etapu – druhou světovou válku? Proč bílí generálové vstupovali do řad rudé armá-

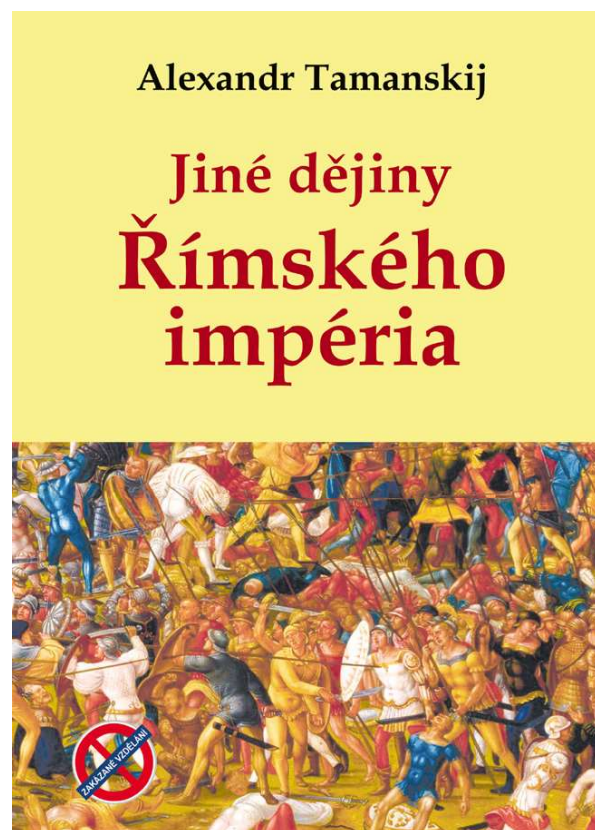
dy? Kterak ruští bolševici dokázali nejenom zvítězit v občanské válce, ale současně také odrazit zahraniční agresi tím, že vyvolali problémy v zemích agresorů?

Odpovědi na tyto otázky, jakož i na řadu dalších, naleznete v této knize.

ISBN 978-80-907351-7-0

Jiné dějiny Římského impéria

Alexandr Tamanskij

Proč nás dějiny nic neučí a jen nás trestají za neznalost, lépe řečeno za nepochopení svých lekcí? Odpovědi na tyto otázky nabízí kniha Jiné dějiny Římského impéria. Cílem knihy vůbec není odhalení lži a její náhrada jediným pravdivým výkladem dějin. Autor samo sebou nabízí svůj vlastní výklad podložený přehlíženými, byť volně dostupnými artefakty, ale jeho opravdová hodnota spočívá v jeho vidění logiky vývoje lidské společnosti a její příčinně následkových vztahů. Kniha je určena čtenářům, kteří chtějí historii nejen znát, ale také ji pochopit. Soustředí se na období renesance – pojem zave-

dený do vědecké terminologie historiky až v XIX. století. Vysvětluje, kdo a proč potřeboval rozdělit události XV. – XVII. století do dvou historických epoch pojmenovaných antika a renesance a oddělit je tisícem temných let takzvaného středověku a informačního vaku. Jedná se o náš první nakladatelský počín v oboru známém jako *Nová chronologie*, který považujeme za mimořádně důležitý pro utváření vlastního názoru. Proto se mu budeme do budoucna dále věnovat.

ISBN: 978-80-307351-4-9

Kdo přinutil Hitlera přepadnout Stalina

Nikolaj Viktorovič Starikov

Nikolaj Viktorovič Starikov

KDO přinutil HITLERA přepadnout STALINA

ПИТЕР

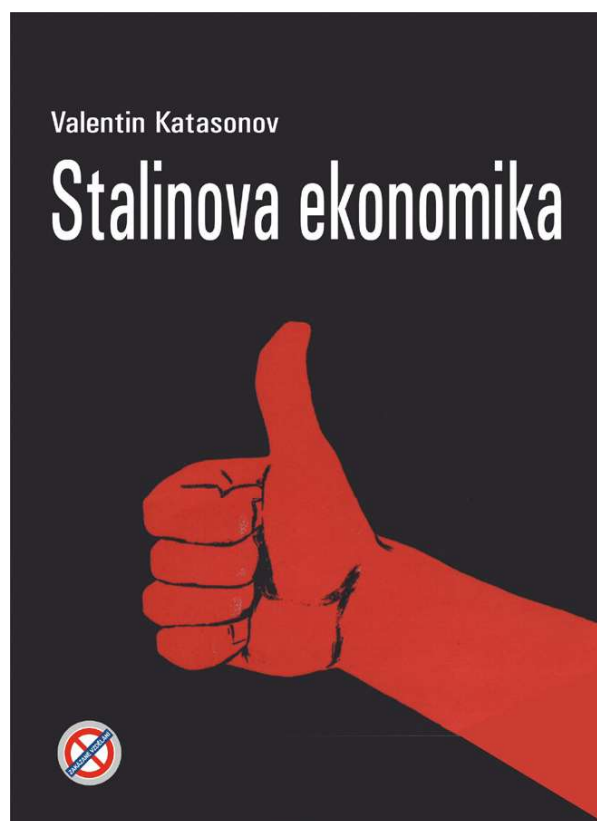
Kniha sleduje Hitlerovu cestu od okamžiku jeho objevení se na politické scéně až do osudového útoku na Sovětský svaz. Nabídnutou optikou vidíme Hitlerovu kariéru jako jakýsi politický curling. Stanete se svědky neuvěřitelného a téměř nekonečného řetězce náhod, které Hitlerovi pod nohy vždy v potřebný okamžik připletly jednotlivé politické příležitosti a pomocníky k jejich realizaci. Ze stránek této knihy se naučíte vnímat Velkou říjnovou socialistickou revoluci jako nezvládnutý investiční projekt. Rozpomenete se na strastiplný hospodářský vývoj Výmarské republiky a osvojíte si me-

todu zvládnutí hospodářské krize během několika dní. Seznámíte se s Hitlerovým prvním kurátorem a spoluautorem jeho slavného eposu. Naučíte se anektovat cizí území bez navazujících sankcí. Pochopíte logiku výběrů dějišť olympiád tehdy i dnes. Dozvíte se, jak tomu bylo s Křišťálovou nocí a válkou ve Španělsku. Bude Vám nabídnut odlišný výklad mnichovských událostí i vzniku samostatného Slovenského štátu, než jsou ty, na které jste zvyklí. Dostane se vám objasnění, proč Francie podlehla tak rychle a proč v Anglii hitlerovci bombardovali civilní cíle, a nikoliv ty vojenské. Kniha je nejen úchvatné čtení. Je to učebnice geopolitické logiky. Odmyslíte-li si uváděná jména a data, kniha se promění v metodologickou příručku k pochopení logiky ostatních světových konfliktů. I těch, co teprve přijdou... *Toto by měla být povinná četba!* – tak zní nejčastější hodnocení čtenářů.

ISBN: 978-80-907351-0-1

Stalinova ekonomika

Valentin Jurievič Katasonov

Může se docela dobře stát, že jedna z těch cyklických krizí kapitalismu pohrbí toto ekonomické uspořádání nadobro. Dříve, než to nastane, bude jistě užitečné rozpomenout se na soubor principů uspořádání ekonomiky, který v minulosti již dokázal schopnost dnes nepředstavitelného hospodářského růstu. Principy, které ze zaostalé a světovou a občanskou válkou rozorané země udělaly za jednu dvě dekády hospodářskou velmoc, schopnou obrany a vítězství v nejničivější z válek na naší planetě a opět nejrychlejší obnovy po ní. Nebude oslnivý výkon Stalinovy ekonomiky pravým důvo-

dem veřejného posměchu a pohrdání nad plánovaným hospodářstvím obecně? To už čtenář posoudí po přečtení sám. Katasonova kniha je praktickou učebnicí zásad ekonomie. Je zde řada tabulek, příkladů, svědectví a kvalifikovaných úvah. Pro lepší srozumitelnost mladším čtenářům jsme text proložili citacemi z výkladového Slovníku politické ekonomie.

ISBN 978–80–907351–5–6

Knihy jsou k dostání na www.ZakazaneVzdelani.cz